

šepoty vykřiky

ÚTERÝ 21. KVĚTNA 2019

Inscenace *Vražda krále Gonzaga* mě ujišťuje v tom, že lidský kontakt, teplo a cítění jsou nenahraditelné. Divadlo bude měnit formy, způsoby vyprávění, ale nezmizí.

SIMONA BABČÁKOVÁ

Krásy festivalového života

BARBORA FORKOVIČOVÁ

Motivácie k tvorbe sú rôzne a môže ich byť hneď niekoľko. V pondelok sa v programe Divadelní Flory stretli dve české divadlá s dvomi odlišnými inscenáciami, pričom každá z nich vznikla na základe inej pohnútky. Zatiaľ čo *Reynek* Divadelního spolku Jedl sa údajne zrodil z čistej radosti a priateľstva, je zjavné, že *Vražda krále Gonzaga* je výsledkom naliehavej potreby členov Dejvického divadla vyjadriť sa k súčasnej spoločensko-politickej situácii vo svete.

Nech už je počiatkový impulz tvorby akýkoľvek, myšlienka sa pomaly rozvinie, až dostane (plno)hodnotný scénický tvar. Po premiére si inscenácia začína žiť vlastným životom, ponechaná napospas divákom. A v tejto chvíli to začne byť zaujímavé. Percepcia divadelného diela je totižto tá najzvláštnejšia časť. Prečo sú nám niektoré veci sympatické a iné nás odpudzujú? A čo ten mätúci pocit, keď sa mi to, čo na javisku vidím, pozdáva, cítim, že sa za tým skrýva niečo veľké, významné, no v momentálnom rozpoložení na to ako si nedokážem nájsť ten správny kľúč? Je fascinujúce sledovať, ako sa naša optika mení postupom času a môcť ju konfrontovať s príslušníkmi iných generácií. Pri počúvaní hercov Dejvického divadla na diskusií po predstavení som mohla len skromne vnímať a snažiť sa pochytiť aspoň niečo z ich spôsobu premýšľania, nielen o divadle. A toto je len ďalšia z mnohých krás festivalového života.

RECENZE: *Reynek* / Slova a obrazy z Petrkova

s. 2

Večné iracionálne zúfanie nad božou absenciou

LUCIA ŠMATLÁKOVÁ

ÚTERÝ 21. 5.

11:00–12:45 | Divadlo na cucky

FOKUS: KOREA

Studentský SEMINÁŘ v rámci česko-slovenského edukatívneho programu FloraLab.

14:00–15:45 | Konvikt | filmový sál

MLČENÍ (Švédsko 1963 | režie: Ingmar Bergman)
Otvorené zobrazovaná sexualita, potlačovaná touha a nemožnosť komunikácie v temnom opuse „o božím mlčení“. Bergmanovo zúctovanie s otázkou viery.

16:30–19:10 | Moravské divadlo

Jiří Havelka & DD

VRAŽDA KRÁLE GONZAGA Dejvické divadlo Praha
Privátni herecké šepoty, pozvolna prechádzajúce do apelatívneho kolektívneho výkriku v „anatomii zákeřné vraždy“ – dŕmyslné pretavené ve výsostné politické gesto. Cizelérská rekonstrukcia režiséra Jiřího Havelky v jednej z nejdůležitějších inscenací české činoherní scény posledních dekad.

20:00–23:00 | S-klub

Ingmar Bergman – Jan Mikulášek

PERSONY Divadlo Na zábradlí Praha

„Seversky hlubokomyslní“, osudem zkoušení nájemníci blíže neurčitého bytu v existenciálním propletení znepokojivých, chmurných, ale i tragikomických příběhů. Reflexe klíčových snímků i světybné poetiky legendy světového filmu – v divadelně zhuštěných dramatech režiséra Jana Mikuláška.

23:30–03:00 | Konvikt | šapitó | volný vstup | DJ set

Dirty Danzo

Šepoty publika

Oceňuji tvůrce, že hráli v tak pozdních večerních hodinách. Bylo to pro mě výsostně meditatívni dílo, na které se ani nedalo nijak připravit. Stačilo mi zavřít oči a nechat se unášet.

Jaroslava

Po chvíli som musel prijať ich svet a stačilo mi zavrieť oči, čo bolo do istej miery oslobodzujúce. Vnímam som to len skrz verše a hudbu, spirituálnu atmosféru. Zároveň som si musel klásť otázku, prečo si to nemôžem pustiť len ako rozhlasovú hru.

Jakub

Určite príjemný zážitok pre dušu v časoch, keď to vaše „ja“ potrebuje. Mňa koncert zastihol v období, kedy obrazy na javisku zostalo iba pri internom prežívaní herečky.

Linda

Český básnik Bohuslav Reynek sa vo svojich dielach zameriaval na tému existencie vyššej sily, ktorá vo svojej intenzite prekonáva človeka a dodáva jeho životu hlbší zmysel. Ako nadprirodzenú entitu vnímal kresťanskú interpretáciu Boha, jeho neuchopiteľnosť ho v rovnakej miere fascinovala aj desila. Poeticky vykreslil odvekú ľudskú potrebu Všemohúceho, ktorý podľa neho ako jediný dokáže do svetského chaosu vniesť poriadok. Zameriaval sa na utrpenie človeka a jeho konštantné hľadanie šťastia, ktoré však dokáže nájsť až v posmrtnom spasení. Popisoval nekonečnú vzdialenosť a nedostupnosť Boha a zároveň jeho protirečivú blízkosť v momentoch, kedy inú pomoc nájsť nedokáže. Reynekove metafyzické volanie po fundamentálnych odpovediach vo svojom performatívnom koncerte spracoval Divadelní spolek Jedl.

Režisér Jan Nebeský v inscenácii *Reynek / Slova a obrazy z Petrkovy* do kontrastu stavia jemnú lyrickosť Reynekovej poetickej tvorby a dominantne svojráznu hudbu klaviristu Martina Dohnala. Dohnalove kompozície jednotlivé básne miestami len jednoducho doprevádzajú, inokedy opakujú nastavený rytmus, melodicky im odpovedajú a zároveň im aj protirečia. Ako rušivý element však figuruje klaviristov hyperbolizovaný až agresívny prejav, ktorý nevhodne prehlušuje subtilný výraz Lucie Trmíkovéj. Tá počas celej inscenácie zotrúva v meditatívnej polohe, citlivo pracuje s drobnými odchýlkami emócií a zosobňuje tak najmä básnikovu neochvejnú duchovnú oddanosť.

Jednoduchý vizuálny koncept pozostáva zo sérií fotografií, ktoré sú premietané na plátno v úvode a závere inscenácie. Na začiatku nás tvorcovia oboznamujú so statkom v Petrkově, ktorého okolitá príroda výrazne ovplyvnila Reynekovu literárnu aj výtvarnú tvorbu. Na čiernobielych záberoch dominuje spustené prostredie, ktoré akcentujú ošarpané a prázdne priestory. Tvorcovia tak síce v úvode nastofujú ponurú atmosféru, intenzívne prítomnú v autorových básniach, s vizuálnym motívom však ďalej nepracujú. Podobne rozpačito vyznieva aj záver inscenácie, v ktorom sa na plátne objavujú Reynekove obrazy, ktoré sú však prezentované len v malom počte a bez potrebného kontextu. Pôsobia tak iba ako povrchný dodatok, divákovi neposkytujú možnosť dôkladnejšie nahliadnuť do autorovej výtvarnej tvorby a komplexne pochopiť jeho umelecké aj osobné vnímanie okolitého sveta.

Problematickým aspektom inscenácie je aj repetitívnosť formy, v ktorej sa štruktúra „po básni nasleduje skladba“ dostáva do jednoliateho kolobehu a básne splyvajú v nejasnej mase. Dôvodom je tiež absencia premyslenejšej dramaturgie, ktorá by jednotlivé diela motívicky prepojila a následne by dokázala vytvoriť priestor pre koncentrovaný emocionálny zážitok. V inscenácii tak prevažujú skôr psychohygienické ambície samotných tvorcov, zatiaľ čo na diváka pôsobí chladne a odťažito. O to viac, ak k nemu nedokážu prehovárať spirituálne témy, ktorými je (možno až príliš) presýtená.

Židlemi jsme po sobě házet nezačali

EMA ŠLECHTOVÁ

Viktorie Vášová a Anna Klimešová jsou studentkami posledního ročníku oboru režie na KALD DAMU. Jsou zároveň i členkami nezávislé skupiny 8lidí. Jejich inscenace *Press Paradox* zpracovává příběh ruského novináře Arkadije Babčenka, který byl nucen zinscenovat vlastní vraždu, aby se zachránil před ruskými tajnými službami. Svou tvorbou otevírají dialog na témata svoboda slova, fake news, pravda vs. lež nebo mediální manipulace.

Skupina 8lidí se prezentuje jako kolektiv tvůrců, který pracuje bez hierarchie a za každých okolností dohromady. Jak vaše práce funguje v praxi?

Viktorie: Momentálně můžeme mluvit pouze o zkoušení *Press Paradoxu*, protože jde o naši první velkou zkušenost s inscenováním. Na začátku proběhla poměrně dlouhá fáze rešerší a sběru materiálu. Společným dialogem jsme se snažili dojít ke shodě na tom, jakým směrem jít. Na zkouškách jsme se pak pokoušeli uvolnit prostřednictvím různých cvičení, hodně jsme se bavili, řešili, jakým způsobem hrát a vytvářet obrazy.

Anna: Jeli jsme do Poněšic (rekreační centrum DAMU, pozn. red.), kde jsme se snažili vytvořit si takové uvolňovací soustředění. Někteří z nás nikdy nestáli na jevišti, a tak jsme se pokoušeli o různá cvičení a společné improvizace. Navzájem jsme si dávali zadání, někdo improvizoval, někdo se díval a dával zpětnou vazbu. Museli jsme hledat, jak vůbec zkoušení nastavit. Šlo o úplně jiný druh práce, než na jaký jsme do té doby byli zvyklí.

Viktorie: Narazili jsme i na krizovější momenty. Každý z nás osmi pracuje svým způsobem. Vůbec ujasnit si, jaká bude první scéna, bylo náročné. V takových momentech nás vždy čekala dlouhá diskuze a hledání kompromisu.

V rámci hlavních témat jste ale byli vždy všichni za jedno?

Anna: Na výběr jsme měli dvě větší témata. Obsazení rozhlasu v roce 1968 a kauzu Arkadije Babčenka. Zpočátku jsme byli nerozhodní, ale nakonec jsme se shodli. Každopádně nikdy nešlo o nic fatálního a židlemi jsme po sobě házet nezačali.

Jaké to bylo postavit se do pozice herců? Ovlivnila tato zkušenost vaši následující tvorbu?

Viktorie: Moje první výraznější herecká zkušenost byla v inscenaci *49 barů*, kterou jsme dělali spolu s Borisem Jedinákem. Dali jsme si za cíl být s herci na jevišti po celou dobu představení. Tehdy jsem byla dost nervózní, ale pro *Press Paradox* to byla dobrá příprava. Vyzkoušet si hrát mi pomohlo pochopit, co vůbec být na jevišti znamená.

Anna: Člověk si na základě vlastního zážitku uvědomí, jak je zkoušení kolikrát náročné a že si herci potřebují dát někdy taky pauzu.

Jaké další projekty 8lidí do budoucna připravuje?

Anna: S Vosto5 připravujeme událost k 17. listopadu v budově bývalého Federálního shromáždění a v Národním divadle. Vybíráme zápisy z polistopadových dní z Federálního shromáždění až po volbu prezidenta Václava Havla, a ty budeme dále rozpracovávat.

Viktorie: Na konci března příštího roku budeme mít premiéru v Alfrédu ve dvoře. Jako předlohu jsme si vybrali knihu *Dobrodružství Miguela Littína v Chile* od Gabriela García Márqueze. Littín byl filmový režisér, který měl zákaz vstupu do rodné Chile. Vrátil se však v přestrojení, aby potají natočil dokument o tamní situaci v 60.-70. letech.

Inscenaci *Press Paradox* se snažíte prezentovat i na školách. Máte pocit, že středoškoláci projevují o podobná témata zájem?

Anna: Myslím si, že v současné době, ve kte-

ré se do škol zavádí mediální výchova, může naše inscenace rezonovat. Ověřilo se nám to na jedné dopolední repríze, po níž následovala velmi plodná debata se studenty jedné školy. Ti byli sami o sobě velmi dobře informovaní. Připadalo nám, že třeba v oblasti placených médií nebo youtuberství měli kolikrát i více informací než my.

Během diskuze po představení se mimo jiné otevřelo téma důvěry k médiím. Odkud jste čerpali informace pro účely inscenace?

Viktorie: Většinou jsme vycházeli přímo z textů Arkadije Babčenka spíše než z reportáží. V mediální rovině nás spíše zajímali různé pohledy na událost jako například vyjádření ostatních novinářů k Babčenkově kauze.

Anna: Dalším zdrojem pro nás byla osobní výpověď novináře Ondřeje Soukupa, který se s Arkadijem Babčenkem zná.

Viktorie: Pomohl nám doplnit slepá místa. Zároveň nám vysvětlil, že spousta informací nemá ani ukrajinská policie.

Jakému českému médiu důvěřujete vy osobně?

Anna: Snažím se vždy čerpat informace z více zdrojů. Mám spíše nedůvěru k tomu, co se píše, ale také mě vždycky baví sledovat různé úhly pohledu. Nejde jen o fake news, ale i o to, že v některých médiích začíná být žurnalistika dost osobní záležitostí.

Viktorie: Ráda poslouchám Český rozhlas a případně čtu přepisy reportáží, ke kterým se pravidelně vracím.

Diváci vítězí

JAN DOLEŽEL

Přístupovat k ztvárňované látce na divadle dogmaticky a jednostranně zabíjí všechno, čím je divadelní médium výjimečné. Jakákoliv forma vzájemné a sdílené komunikace se tak ztrácí a zůstává jen nátlaková vlna s nulovou potřebou publika. Je to ještě palčivější, když se tak děje divadlu, kterému (ač o definici pojmu dennodenně debatujeme v rámci festivalových diskusí, ale i čistě spontánně na ulici) dáváme přívlastek politické. V případě inscenace *Press Paradox* se tak nestalo, tvůrčí tým 8lidí dokonce obohatil formu politického divadla o prohloubení divácké imaginace a problematizaci struktury tradiční divadelní hierarchie.

Odhlédneme-li od konkrétního příběhu fiktivní vraždy ukrajinského novináře Arkadije Babčenko, abstrahují tvůrci velkou mediální story na témata jako je pravda a lež, fenomén fake news nebo kulturního kontextu Ruska. Vypomáhají si k tomu minimálním množstvím prostředků. Nejzásadnější roli sehrávají rekvizity odkazující k reáliím současnosti novinářského aktivisty. V rukou performerů se objeví mj. samopal AK,

matrjoška, dětská maketa koně, pánvička a v neposlední řadě žehlička. Obrovský náboj pro diváckou imaginaci dostává práce s rekvizitami ve scéně, kde se cituje autorova kniha, konkrétně pasáž s popisem zachovalého bytu, který Babčenko-voják objevil během války v Čečensku. Z abstraktního jevištního prostoru se postupně dostáváme do divadelní fikce bytu. Děje se tak za pomoci asociativního přiřazování významů výše zmíněným předmětům – žehlička například zastupuje vymáčené Arkadijovi zuby. Novátorskou rovinnou této situace způsobuje fakt, že vztah rekvizity a jejího významu nelze jednoznačně interpretovat. Funguje na úrovni zmínění skutečnosti z kontextu tématu, což poskytuje divákům prostor pro volné utváření fikčního světa a jeho ustavení v mantinelech privátního vědomí. Diktatura znaků mizí a přichází svoboda recepce.

Když jsem v úvodu zmínil termín „politické divadlo“, je na místě dodat, že se většinou při definování této kategorie odvozuje její význam od tématu inscenace, popřípadě formy, ale úplně minimálně se zohledňuje proces tvorby a pod-

mínky, za jakých tvůrci, kteří emotivně mluví o svobodě, pravdě, demokracii a všem dalším občanském, pracují. Vždyť stále ve velké části případů platí, že „režisér má vždy pravdu“ a divadelní zkoušení bez vůdčí (nebo chcete-li autoritářské) postavy nelze provozovat. 8lidí (Petr Erbes, Nina Jacques, Boris Jedinák, Anna Klimešová, Viktorie Vášová, Vendula Bělochová, Karolína Kotrbová, Zuzana Sceranková) dokazují opak, o němž navíc dokážou hovořit s pokorou a neuvěřitelnou věcností. Osmičlenná skupina se skládá z režisérů, dramaturgů a scénografů, kteří jsou autory inscenace, a také v ní účinkují. O demokracii se tedy pouze nemluví, ale také se aplikuje při zkoušení.

Nelze než konstatovat, že při pohledu na absolventy Katedry alternativního a loutkového divadla cítím velkou radost a naději. Lehkost, s jakou sdělují komplikovaná a kontroverzní témata, ohromuje. Díky za to, že tito mileniálové dokáží pracovat s neuvěřitelným nasazením, a k tomu samotný proces tvorby tematizovat. A to vše ku prospěchu publika – adié spílání!

Šepoty publika

Bolo to úderné. Divácky záujem si inscenácia nesnažila získať estetickou, ale svojou výpoveďou. Podľa mňa je toto ten typ divadla, ktoré treba robiť. Nemôže sa vytratiť, pretože by sme sa prestali pýtať a premýšľať o tom, čo sa okolo nás deje.

Zuzana

Jsem z *Press Paradoxu* moc nadšená. Když to srovnám s *Prodanou nevěstou*, na které pracovali tíž tvůrci, tak tohle ke mně hodně promlouvá i s ohledem na současnost. *Nevěsta* byla pěkné historické shrnutí, ale nebyla tam ta tečka, která by do mě koplá. Tady jsem v průběhu celé inscenace mohla přemýšlet nad něčím, co právě teď můžu řešit ve svém reálném životě.

Draha

Sedělo mi to civilní, ne až tak divadelní, pojetí. Bylo to hodně nabyté fakty, a přitom i velmi zábavné. Spojení myšlení a emocionality.

Miroslav

INGMAR BERGMAN: Morálka

Pro mnoho lidí nemá průmysl zkomercionalizovaného filmu žádnou morálku. Anebo je jeho morálka natolik závislá na nemorálnosti, že nelze vůbec mluvit o nějaké umělecké etice. Naše činnost pak působí jako jedno z odvětví komerčního podnikání a obchodníci, kteří se jím zabývají, se dívají na naši činnost s nedůvěrou, protože film si někdy činí nároky být zařazován do oblasti umění, v jejich očích tak podezřelého. Protože se většina lidí dívá na naši činnost jako na něco podezřelého, musím si vytvořit svou vlastní morálku, morálku tak absolutní, že se někdy stává jen stěží únosnou pro toho, kdo stanovil jej příkazy. Jsem tak trochu v situaci onoho Angličana, který se i denně v džungli holí a večer převléká do smokingu. Nikoliv pro potěchu dra-

vé zvěře, nýbrž kvůli sebeúctě. Poruší-li tuto kázeň, je ztracen.

Stanu se člověkem ztraceným uprostřed džungle, jestliže polevím ve svých malicherných požadavcích ve věci morálky a jestliže budu brát duševní kázeň na lehkou váhu. A proto jsem si sestavil jakýsi katechismus, jenž obsahuje tři absolutní příkazy, jejichž formulování a výklad pak již závisí na mně.

**BUĎ VŽDY ZÁBAVNÝ!
JEDNEJ VŽDY PODLE SVÉHO UMĚLECKÉHO SVĚDOMÍ!**

KAŽDÝ MŮJ FILM JE POSLEDNÍ

Filmnyheter, Stockholm, č. 9-10, květen 1959

Texty jsou převzaty z knihy Ljubomíra Olivy *Ingmar Bergman* (1996).

STUDENTSKÉ VÝKŘIKY

Mezi pravdou a lží

ANNA LUŇÁKOVÁ

Není pochyb o tom, že žijeme ve fiktivním světě. Schopnost představit si jaké by to bylo „kdyby“, základní modus fikce, toť podstata člověka. Právě toto „kdyby“ mi totiž umožňuje nebýt tím, kým jsem, nýbrž vnímat to, čím se stávám. Fikce není nepřítel, kterého je třeba odhalit, ale schopnost, která nám pomáhá přiblížit se pravdě. Divadlo je způsob, jak si experimentálně ověřit, jaké by to bylo „kdyby“... Inu, nemusí se tedy obávat ani Martin Myšička, že se vzdal vědy na úkor divadla, ani divák tázající se po pravdivosti monologů v první části inscenace *Vražda krále Gonzaga*. Experiment je věc vlastní nejen zkoumání fyzikálnímu, ale i divadlu. Je těžké poznat rozdíl mezi pravdou a lží, ta totiž neodpovídá jen pravdivostním hodnotám 0 či 1. Paradox komunikace na jevišti tkví v tom, že se měří skutečností, a ta nutně neodpovídá pravdě ve smyslu informace. Zkrátka být někým jiným, než jsem – herectví není falší, nýbrž odvahou položit si otázku: „kdo jsem?“ Takovou odvalu prokazuje ensemble Dejvického divadla. V druhé části inscenace, kdy se již odhalení a důsledně dekonstruovaní herci vrací na jeviště, vidíme přímý přenos bolestně pomalého umírání bývalého ruského agenta Alexandra Litviněnka. Divadlem na divadle odhaluje režisér Jiří Havelka skutečnost jedné vraždy. Herci zůstávají tady a teď na jevišti jako živý důkaz, že divadelní události mají původ ve skutečnosti. Čekali tvůrci inscenace, že hra bude mít podobný efekt jako v *Hamletovi*, totiž pád monar-

chy? Jsou skutečné příběhy nebezpečnější než ty, které pocházejí z pera? To s námi nepohne ani prokázaná vražda? A jakým směrem se dívat, pokud je svět jevištěm a my jenom herci? Možná, že po pádu čtvrté zdi, žijeme divadlo imerzivní. Příběh je komplexní, odehrává se na mnoha místech zároveň a je na divákovy, aby volil dle nejlepšího vědomí a svědomí. Je čas dopadnout svého vraha.

FILMOVÉ PERSPEKTIVY

Hledání empatie v odcizeném světě

TOMÁŠ POŠTULKA

Během 60. let vytvořil Ingmar Bergman dvě volné trilogie. Zatímco ve druhé polovině dekády vznikla trilogie „ostrovní“ (*Hodina vlků, Hanba, Náruživost*), v první natočil trojici filmů, které pojí přívlastek „komorní“. Na *Jako v zrcadle* a *Hosté večere Páně* navázalo *Mlčení*, které patří k jeho nejznámějším dílům. Zároveň je jedním z nejasketičtějších.

V souladu s názvem zde najdou diváci jen minimum dialogů i minimum uceleného narativu. Základní premisa? Dvě ženy a syn jedné z nich někam jedou. Pravděpodobně na dovolenou. Cíl ani smysl jejich cesty není specifikován. Důležité jsou charaktery obou žen a jejich vztah, který se pohybuje na tenké hranici mezi nenávisť a láskou. Ester symbolizuje intelekt, opatrný přístup k životu, zodpovědnost. V Anně, která paradoxně zastává roli matky malého Johana, se odráží živočišnost, lehkomyšlnost a touha po svobodě. Hledání vzájemného porozumění nedochází naplnění. Samy sobě se odcizily a v okolním světě, který nechápou stejně, jako on nechápe je, nemohou uspět. Ester se jej bojí, Anna v něm nachází pouze chladně odtažitou rozkoš.

Naděje tkví v chlapci. Ten svému okolí nepotřebuje rozumět. Skrze hru si jej přizpůsobí vlastním pravidlům. Pro obě ženy představuje společný referenční bod, ke kterému se vztahují – který dává jejich životům v odcizeném světě smysl... *Mlčení* je pro diváka výzvou, interpretačním hřištěm nevzrušivě směřujícím k nevyhnutelně otevřenému konci. Asketický art, který nedává odpovědi, ale spoustu kousavých otázek.

STŘEDA 22. 5.

11:00–11:30 | Divadlo na cucky
Veronika Knytllová – Martina SÍúková

SPÁRKA

Divadlo na cucky / Dramatický kurz SENior
Citlivá zpráva o těle, duši, dýchání a vědomí
v prostoru...

13:00–13:50 | Konvikt | šapitó | volný vstup
BESEDA k inscenaci PERSONY

14:00–15:35 | Konvikt | filmový sál

PERSONA

(Švédsko 1966 | režie: Ingmar Bergman)
Myšlenkové i formálně nejradikálnější počín Berg-
manovy filmografie.

16:00–19:00 | S-klub

Ingmar Bergman – Jan Mikulášek

PERSONY

Divadlo Na zábradlí Praha
„Seversky hlubokomyslní“, osudem zkoušení
nájemníci blíže neurčitěho bytu v existenciálním
propletenci znepokojivých, chmurných, ale i tragi-
komických příběhů. Reflexe klíčových snímků
i svěbytné poetiky legendy světového filmu –
v divadelně zhuštěných dramatech režiséra
Jana Mikuláška.

16:30–18:30 | Konvikt | filmový sál | volný vstup

Stanislava Příkladná INGMAR BERGMAN

Přednáška a prezentace Bergmanova díla
v podání přední filmové teoretičky a publicistky.

20:00–22:10 | Moravské divadlo

Maxim Gorkij

MALOMĚŠTÁCI

HaDivadlo Brno

Sepoty i výkřiky ikonického textu ruského realismu,
utopené v bezčasí bezpečných kulis měšťáckého
interiéru a atmosféricky rezonující v téměř „filmo-
vých prostřizích“ uměleckého šéfa brněnského
ansámblu Ivana Buraje.

22:45–02:30 | Konvikt | šapitó | volný vstup | DJ set

MARIE PRAVDA

KONTEXT: politické divadlo

Slovo politické je odvozeno od slova polis, což znamená obec nebo společenství. Politické divadlo tedy pojednává o otázkách, které se bytostně týkají společenské obce. Nemusí jít nutně jen o vládu nebo prezidenta, ale i o obecnější témata spojená s fungováním společnosti.

Martin Myšička,

herec a ředitel Dejvického divadla

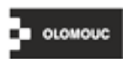
Politické divadlo pro mě znamená, že se tvůrce vyjadřuje k aktuálnímu dění v nějaké politické souvislosti. Je pro mě způsob, jak se divadlo vyjadřuje, jak komunikuje, jak zrcadlí společnost. Za mě, co se politického divadla týče, říkám jen houšť a větší kapky. Přejde mi, že jsme stále ještě postiženi dobou minulou a že se držíme docela při zemi. Věřím, že mladá generace by mohla být velkorysejší, odvážnější a kreativnější.

Simona Babčáková, herečka

šéfredaktorky: Katarína Cvečková, Barbora Kašparová ● redakce: Jan Doležel, Barbora Forkovičová, Diana Pavlačzková, Dominika Široká, Ema Šlechtová, Lucia Šmatláková
korektura: Daniela Hekelová ● layout a sazba: Zdeněk Vévoda ● foto: Ondřej Hruška, Lukáš Horký ● tisk: Tiskárna ČD ● web: www.divadelniflora.cz

Realizaci 23. Divadelní Flory podporují: Ministerstvo kultury ČR, Statutární město Olomouc, Česko-německý fond budoucnosti, Olomoucký kraj, Art Council Korea, SIDance, DAŇOVÉ PORADENSTVÍ TOMÁŠ PACLÍK, a.s., Státní fond kultury ČR a další festivaloví partneři. Pořadatelem festivalu je DW7, o.p.s. v partnerské spolupráci s Moravským divadlem Olomouc; generálním mediálním partnerem 23. DF je Česká televize, hlavním mediálním partnerem Český rozhlas Vltava.

za podpory

pořadatel

ve spolupráci

generální mediální partner

hlavní mediální partner

